

minne nähha, et teine teise wasto head ollid. Agga Prido isä olli ärrasurnud ja sesamma kohtomees Prido emma eestkostjaks sanud. Nüüd olli asst weel kindlam ja said saggeda- minne kokko. Ka teadis keik sare rahwas sed- da, miš kaupa Prido isä ja kohtomees om- ma laste polest jubba ammugi ollid teinud.

Kord küsšis Prido, pärrast omma isä sur- ma, kas kohtomees omma sönna peab ja om- ma tütre Kristina temmale abbikasaks annab? Selle peale on kohtomees kostnud, et ta ni kaupa peab otama, kunni temma tüttar täie eališfeks saab.

Nüüd ollid mõllemad täie eališfed ja Prido emma olli sowinud, et temma umbes Tõulo õhto piddi kosja minnema. Prido olli nüüd udes rides ja emma südda hüppas rõmo pär- rast, temma priške poea pärrast, sowis südda- mest head õnne ja nenda läks Prido ärra.

Se tee, küllast läbbi lossi jure, ei olnud kaugel; lotušfed ja sowimished andsid temma jalgele jõudo, et pea senna sai ja tuppä as- tus. Kui wägga kohkus Prido, kui ta tuppä

aštus ja seal üht suurt wõeraspiddo näggi ollewad. Wiin ja õllut seisid laua peal, faks wõerast meest istusid laua äres, kellest teine seal ümberkaudo jo mitto korda olli nähtud ja rahwa suus kõnne likus, et temma kohto- mehhe tütre Kristina järrele kosšib; agga Prido ei pannud sedda tähhelegi, temma arwas ikka, et üks laewakaptein — nisuggune olli teine neist wõerast — kallamehhe tüttart ial om- male naeseks ei wõtta; agga kui ta tedda nüüd Kristina kõrwas näggi istuwad ja lib- bištawad, jookšis külm wärristus ülle temma kehha ja hakkas jubba sest asjast kaksipiddi mõtlema.

Prido katsus ennast nenda hoida, et need temma ehmatušsest arwo ei piddand sama ja andis julge healega terwist. Terwis woeti kül- wasto, agga pool kohkund ja waewaliste. Pri- do pallus andeks, et temma ehk mitte õigel aeal posse tulnud. Wanna kohtomees arwas: „Se ei te ühtegi, mo poeg; üks mees enam ehk wähhem laua äres, seks on rumi küllalt; ülle üldeš tahtšin jubba isse sinno järrele sata,